

opusdei.org

Prelatens brev (oktober 2007)

”Vänj dig vid att många gånger om dagen upplyfta ditt hjärta i tacksamhet till Gud” föreslår Prelaten –med den helige Josemarías ord – i sitt brev för oktober.

2007-10-10

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Dessa första oktoberdagar erbjuder oss ett tillfälle att utöka vår tacksägelse till Gud för hans godhet

gentemot Kyrkan, Verket och var och en av oss. Den nya årsdagen av Opus Deis grundande, som vi ihågkommer i morgon (härmed inleds det åttionde året av dess historia), och den femte årsdagen av helgonförklaringen av den helige Josemaría, den 6 oktober, leder oss att visa vår tacksamhet till den heliga Treenigheten med en glad iver att omvända oss för att älska mer. Detta är så glasklart!

Låt oss förnya vår tacksägelse för Opus Dei, ett tecken på Guds barmhärtighet mot människorna, ett redskap för evangelisering och helgelse, som Herren lät den helige Josemaría se den 2 oktober 1928. Låt oss även tacka för vår grundares trohet, han som från första stund svarade med total generositet till kallelsen. Vi tackar även Gud för att han gett den universella Kyrkan vår Faders föredöme för helighet, kungjord genom hans helgonförklaring.

Granska era liv, mina döttrar och söner, så kommer ni att upptäcka många andra personliga anledningar för att tacka den ene och trefaldige Guden: livets gåva och gåvan att vara en del av Kyrkan; den skatt som vår kristna kallelse i Opus Dei innebär; att vi har kallats av Herren för att delta i Kyrkans mission just nu, i 2000-talets början, med uppdraget att omdana samhället enligt Kristi anda... Låt oss till himlen höja vår bön av tacksamhet för den glädje och sorg, för de möjlig- och svårigheter som vi kan ha träffat på, eftersom *allt vänds till något gott för dem som älskar Herren.*[1]

Allt sedan den helige Josemaría var ung präst, lärde han oss att vara mycket tacksamma i alla omständigheter. **Vänj dig vid att många gånger om dagen upplyfta ditt hjärta i tacksamhet till Gud. För att han ger dig det ena och det andra. För att man har föraktat**

dig. För att du inte har det du behöver, eller för att du har det. För att han har gjort sin Moder, som även är din Moder, så vacker. För att han har skapat solen och månen eller det här djuret eller den där växten. För att han har givit den där personen talets gåva och för att du har svårt att få fram ett ord ... Tacka honom för allt, ty allt är gott.[2]

Låt oss vara bärare av denna tacksamhet djupt förenade med Jesu Kristi offer i den heliga Mässan. Där frambär Herren sitt liv och hela sin mystiska kropps liv som offer, och Gud Fader tar emot det *in odorem suavitatis*,[3] som ett välluktande offer, genom den helige Andes verkan.

Nästan i slutet av hans år på jorden uppmanade den helige Josemaría oss att **alltid förbli i en ständig tacksägelse till Gud för allt: för det**

som verkar gott och för det som verkar ont, för det ljuva och för det bittra, för det vita och för det svarta, för det lilla och för det stora, för det föga och för det myckna, för det som är förgängligt och för det som hör evigheten till. Låt oss tacka vår Herre för det som har hänt detta år och i viss mån också för de gånger då vi inte varit trogna, eftersom vi erkänt dem och de har lett oss till att be om förlåtelse och att fatta en föresats att aldrig mera vara otrogna, vilket gör vår själ mycket gott.[4]

Den femte årsdagen av den helige Josemarías helgonförklaring bör uppliva i oss den stora önskan att vara heliga som vi upplevde då. Jag skrev då, och jag har upprepat det vid flera tillfällen, att *den 6 oktober* alltid bör förbli aktiv i våra själar. Låt oss förundras över det förtroende som Gud visar oss då han

ger oss i uppdrag att sprida Verkets anda över hela världen.

Låt oss alltid med innerlig övertygelse gå framåt och uppfylla vårt uppdrag att vara **människor som sår frid och glädje**. Låt oss göra det med ord och i gärning och med våra handlingar stödja – genom en förnyad andlig kamp varje dag – det som vi vet är Guds vilja: *att alla människor skall räddas och komma till insikt om sanningen.*^[5]

Herren låter oss förstå sin vilja på många olika sätt. Låt oss göra vårt bästa för att öppna själen och ta emot dessa insikter samt sätta dem i verket, eftersom *den som vill vara vän med Jesus och bli till hans sanna lärjunge* –som Påven påminner oss – *(...) kan inte låta bli att främja en innerlig vänskap med Honom i meditationen och i bönen. Att fördjupa sig i de kristna sanningarna och att studera teologi eller någon*

*annan kristen vetenskap förutsätter
en skolning i tystnad och
kontemplation, eftersom det är
nödvändigt att utveckla förmågan att
lyssna med hjärtat till Gud som talar.*
[6]

Bland Kyrkans traditionella andliga aktiviteter är därför reträtterna särskilt effektiva i det avseendet, då själen lämnar vardagens bekymmer åt sidan och ägnar sig åt att tänka på Gud och ens egen andliga framsteg.

Jag kom just att tänka på att snart är det sjuttiofem år sedan en av vår Faders reträtter 1932, ur vilken han drog stor nytta för att fullfölja sitt uppdrag som grundare. Han talade ofta till oss om dessa första års apostoliska arbete, då han alltid var omringad av människor åt vilkas utbildning han ägnade sig intensivt. När han ville tillbringa några dagar i reträtt sökte han en plats där han

kunde vara ensam med Gud, helt skild från sina vanliga göromål.

Den 3 oktober 1932 åkte han till Segovia, till karmelitklostret i denna stad, uppfört av den helige Johannes av Korset. Han hade förberett sig även genom att be många personer om deras frikostiga bön för detta ändamål. Den 6 oktober mottog han där en gudomlig ingivelse som fick honom att åkalla de heliga ärkeänglarna Mikael, Gabriel och Rafael som skyddspatroner för Opus Deis apostoliska arbeten.^[7] Han lämnade denna reträtt med klara och tydliga föresatser i syftet att föra Verket framåt, genom att grunda allt på bön och gottgörelse. Detta var hans ständiga ansträngning och på denna stig bör vi, hans döttrar och söner, alltid vandra.

Jag påminner er om dessa händelser med en önskan om att vi förbereder oss väl för våra månadsreträtter och

för de årliga reträtterna, och för att vi talar till många personer om detta viktiga utbildningsmedel. Vi har mer än tillräcklig erfarenhet av att deltagandet i en långreträtt i många fall innebär en radikal omvändelse, eftersom den hjälper människor att ställa sig grundläggande frågor i sitt liv: Var kommer vi ifrån? Vart är vi på väg? Vilken väg bör vi följa för att vara helt förenade med Gud? Vilka hjälpmedel behöver vi? *Att vara med Gud på detta innerliga sätt och att följaktligen erfara Guds närvaro är det som gör det möjligt för oss att ständigt erfara kristendomens storhet, så att säga. Det hjälper oss också att (...) uppleva och förverkliga det från dag till dag, när vi lider och när vi älskar, i glädje och i sorg.*^[8]

Om vi anstränger oss att mångdubbla månadsreträtterna och långreträtterna och inbjuder många människor, kommer det apostoliska arbetet att växa överallt, och vi

kommer att förundras över resultaten. Hur övertygat talar vi till människor om möjligheten att delta i detta utbildningsmedel? Ber vi för dem som över hela världen möter Gud på detta sätt?

Som ni vet har jag under juli och augusti månad vistats i Pamplona och avslutat ett arbete som jag inte ville skjuta upp. Jag tackar er för er hjälp i form av böner dessa veckor. Innan jag återvände till Rom reste jag – tillsammans med er alla – till Lourdes och även till Torreciudad, där den årliga Marianska familjedagen firades. Låt oss fortsätta att be för att denna grundläggande cell i samhället upplivas, på vars andliga hälsa den nya evangeliseringen till stor del beror.

Jag har också deltagit i en kort vandring genom några av de platser den helige Josemaría passerade

november 1937 då han korsade Pyrenéerna. Det var bara ett fåtal kilometer och givetvis mötte vi inte de stora svårigheter som vår Fader och de som följde med honom genomlevde. Jag fylldes ändå av glädje och tacksamhet gentemot Herren då jag åter igen tänkte på vår Faders heroiska liv. I hans spår var det mycket lätt att dela hans önskningar och att komma ihåg var och en av er. När han var tvungen att gå igenom så svåra stunder, tänkte den helige Josemaría inte på sig själv utan på sina döttrar och söner, på de människor som kunde gå det eviga livets vägar om han personligen förblev trogen det uppdrag som Herren hade anförtrott honom.

Denna tanke blev ännu mer utkristalliserad då vi uppehöll oss vid den plats där *Sankt Rafaelstugan* låg i Rialpskogarna, där de höll till några dagar innan de började nattvandringarna. Det är

imponerande: de var omringade av alla slags faror, men ändå bestämde den helige Josemaría i dessa utomordentliga förhållanden ett schema där det fanns tid för allt: fromhetsövningar, utbildning och studier... Är inte detta ett föredöme för oss, nu och i kommande tider? På denna plats bad vi för Sankt Mikael's-, Sankt Gabriels- och Sankt Rafael's arbetet, för det apostolat som Prelaturens medlemmar gör för att tjäna Kyrkan. Tillsammans med er bad vi också Verkets *Preces* på det ställe där vår grundare fann trärosen. Det var mycket lätt att långsamt be varje bön med den varsamhet som vår Fader visade då han plockade dem från den kristna traditionen. Han ville att vi skulle upprepa dem dagligen med vördnad – och leva dem!

Jag ber er återigen om hjälpen av er bön och er självtukt för mina böneämnen. Nu har jag ett

trängande behov av ert stöd. Var generösa och dra er inte undan.

Med all kärlek välsignar er

er Fader

+ Javier

Rom den 1 oktober 2007

[1] Jfr Rom 8:28.

[2] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 268.

[3] Ef 5:2.

[4] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 25/12 1972.

[5] 1 Tim 2:4.

[6] Benedikt XVI, Tal, 23/10 2006.

[7] Jfr Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol 1, s. 466.

[8] Benedikt XVI, Tal, 9/11 2006.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-oktober-2007/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-oktober-2007/)
(2026-02-23)